

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 4. Falsò putata felicitas diuitum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

§. IV.

Falsò putata felicitas diuitum.

Lucianus
in som-
nio, seu
Gallo.

Prolixa & elegans fabula est, in qua di-
uitiarum mala, & paupertatis commoda
à Philosophis considerata enumerantur.
In compendiū conferam. Micyllus pauper-
culus sutor gallum habebat, à quo cantan-
te, media nocte, expergefactus, coepit irasci,
ei que fustem & necem minitari, quam pri-
mum diluxisset. Ibi gallus, instar Xanchi
qui Achillis, apud Homerum, humana vo-
ce herum allocutus dixit, se arbitratum es-
se, gratum id ei fore, si, quoad posset, alta
nocte, lucem anteuertisset, vt ille antelu-
canò surgens, quam plurimum operis confi-
ceret, & priusquam sol diem faceret, vel vni-
eam crepidam absolueret, ad laboris lucrum
accessuram. Non placuit iste sutorē quam-
uis prodigiosus sermo, sed perrexit indigna-
ri, quòd è dulcissimo somnio, admirabili fe-
licitate fruens excitatus esset. Aiebat enim,
tantum sibi mellis ab ijs nocturnis simula-
chris, in memoria relictum esse, vt nullo
vmquam tempore visi illius obliuionem sit
admissurus: vidisse enim se multam vim au-
ri, mirifico fulgore, pulcherrimè coruscan-
tis, somnium autem inde ortum, quòd in-
illud

illud incidisset ab hesterno conuiuio Eucra-
tis natalitia filix celebrantis redux, &
ebrius. Somnium tale erat. Visus illi Eu-
crates ipse, cum orbus esset liberis, nescio
quo modo, è vita decedere, testamento prius
condito, quo Micyllus in solidum hæres
scribebatur. Itaque somniabat, se adire fa-
cultates, & aurum argentumque ingenti-
bus quibusdam scaphis exhaurire, perpetuo
subscaturiens, & affatim affluens: tum au-
tem vestes, mensas, pocula, ministros, &
omnia sua esse. Postea videbatur sibi candi-
do vehiculo vectari resupinus, cunctis, qui
intuebantur, conspiciendus, & admirandus.
Accurrebant permulti, ac circum equita-
bant: complures sequebantur. Micyllus
interim Eucratis indutus vestitum, & an-
nulos gerens circiter sedecim digitis inser-
tos, epulum quoddam splendidum iubebat
adornari, quo amicos acciperet. Iamque illi
ita, ut in somnio fieri consentaneum est, ad-
erant: jam epulæ erant comportatæ: jam
potus ex animi sententia ministratus. In-
his cum versaretur somnians Micyllus, &
aureis phialis præbiberet omnibus, qui ade-
rant, amicis: cum jam inferrentur bellaria,
gallus penetrabili voce sutorem, ex am-
brofia

brofia illa quiete excitans, perturbabit
 conuiuium, mensasque momento subuerit,
 ac diuitias illas omnes dissipauit, vt in auras
 euanescerent. Hac de caussa calceolarium
 in gallum tam intempestiuè cantantem sto-
 machatus est: siquidem vel tres noctes per-
 petuas adhuc libenter somnium illud conti-
 nuari voluisset. Sed somnium fuit, sicut &
 tota vita diuitum esse solet, qui vbi mortui
 fuerint, perinde illis erit, ac si diuitias som-
 niassent dumtaxat; tunc enim finis erit om-
 nium istarum voluptatum, atque opes eua-
 nescent, non secus ac fugere solent à som-
 niante; iuxta illud: *Dormierunt somnum
 suum: & nihil inuenerunt omnes viri diuitiarum
 in manibus suis.* Et tamen hoc somnio tanta
 mortalium multitudo capitur. Quare cum
 gallus ille (qui fingit se olim Pythagoram
 Philosophum fuisse) scire vellet, cur Micyl-
 lus auri tam cupidus esset, atque in opum
 possessione felicitatem esse putaret, ita su-
 tor diuitias laudauit. Auro ornari homines,
 Homerus est testis, apud quem Euphorbus
 comas Gratijs idcirco similes gestasse scri-
 bitur, quòd auro atque argento cincinnis
 intexto prodiret pugnaturus cum Achillis.
 Auro emi homines, Acrisij custodes confir-
 mant,

mant, qui numquam se passi essent corrumpi, nisi aureum imbrem per tegulas illaplsum excepissent. Auro homines fiunt non solum pulchri, sed etiam potentes, sapientes, atque etiam ex obscuris & infamibus clari ac celebres. *Nam nosti vicinum mihi, & eiusdem artificij Simonem, qui paucis ante diebus apud me coenavit, cum legumen coquerem Saturnalibus, duasque extorum casuras immitterem, qui peracta coena fictilem ollulam suffuratus, eamque sub ala gestans abiit. Ei consobrinus erat vir supra modum dives, nomine Drimylus. Is quoad vivebat, ne obolum quidem donauerat Simoni, nam qui daret, cum ne ipse quidem pecunias attingeret? At simul atque mortuus est nuper, uniuersis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circumlingebat gaudens, purpura ostroque circumtectus, famulosque & currus, & aurea pocula & mensas eburnis innixas dapibus possidet: ab omnibus adoratur: iamque nos ne aspicias quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem: Salue, inquam, Simon ille indigna ferens: Edicite, inquit, mendico isti, ne vocabulum meum diminuat, neque enim Simon, sed Simonides appellor. Hæc & plura diuitum & diuitiarum emolumenta cum enumerasset*
Micyllus,

Micyllus, tandem hunc epilogum addidit:
Vides, quantas utilitates pariat aurum? quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfiguravit, & amabiles reddit, non secus atque celsus ille Poëticus. Audis insuper & à Poeta dictum:

O aurum auspiciata res, & ostentum optimum.

Et rursus: Aurum est, quod opibus imperat mortalium.

§. VI.

Vera pauperum felicitas.

Ad hæc in Gallum verius Pythagoras subridens dicebat, Micyllum per inscitiam summo opere falli opinione diuitiarum, more vulgi; diuites enim longè ærumnosiores vitam viuere, quàm pauperes. Se enim utrorumq; expertum esse conditionem, & ridere, quoties videat aliquem paupertatis radio complorantem eiulantemq; ac diuitum admirantem fortunas, cum nesciat, quantum in illis sit malorum, quantum bonorum in paupertate. Nam pauperem non magno opere tangi cura bellorum, si quando rumor sit, aduentare hostes: neque sollicitum esse, ne in agros incursans militum caterua populetur, neue hortum proculcet, proteratque, aut vincas vastet: sed simul atque tubam audierit,